

MARATHON

De Český Krumlovský Vodácký marat(h)on 2017

De marathon der marathons / Vyssí-Brod -Krumlov: 36 km / 14 oktober 2017

Dag 1

Woensdag 11.10.2017: Vermits Wilfried Kums zijn professionele verplichtingen belangrijk waren kon Piet Vanhees zijn plaats innemen om samen met Stephan Verhoeven, Luc Verduyckt en Bart Stalmans aan dit heuse avontuur te beginnen. Het vertrek voor de 884 km rit naar Krumlov stond gepland om 4 uur in de namiddag. Een uurtje later vertrokken we pas definitief omdat het afscheid met de echtgenotes de nodige tijd vergde en Stephan nog even op het dak van zijn appartementenblok moest zijn om de schouw dicht te maken? (de details kan je beter aan hem vragen). We konden meteen kennis maken met de comfortabele mobilhome van Stephan. Een rijdend luxe

appartement met alles er op en er aan en met dit verschil t.o.v. zijn andere appartementen dat hij dit gratis ter beschikking stelde. In meer dan comfortabele omstandigheden, met een nodige tussenstop, waren we tegen tien uur 's avonds voorbij Frankfurt. In Sellingenstadt, een toevallig ontdekt prachtig dorpje naast de snelweg, vlakbij het centrum, parkeerden we de camper. We voelden ons verplicht om nog even het bier "Glaabsbrau" van de plaatselijke, in de stadskern gelegen, brouwerij te proeven alvorens de slaapplekken uit te testen. Bart sliep met Stephan achter in de wagen. Zij vormden de K2 en de wederzijdse band kon niet hecht genoeg zijn. Lenige Luc en Piet sliepen even comfortabel boven de bestuurderscabine.

appartement met alles er op en er aan en met dit verschil t.o.v. zijn andere appartementen dat hij dit gratis ter beschikking stelde. In meer dan comfortabele omstandigheden, met een nodige tussenstop, waren we tegen tien uur 's avonds voorbij Frankfurt. In Sellingenstadt, een toevallig ontdekt prachtig dorpje naast de snelweg, vlakbij het centrum, parkeerden we de camper. We voelden ons verplicht om nog even het bier "Glaabsbrau" van de plaatselijke, in de stadskern gelegen, brouwerij te proeven alvorens de slaapplekken uit te testen. Bart sliep met Stephan achter in de wagen. Zij vormden de K2 en de wederzijdse band kon niet hecht genoeg zijn. Lenige Luc en Piet sliepen even comfortabel boven de bestuurderscabine.

Dag 2

Donderdag 12.10.2017: 's Morgens waren er verse broodjes van bij de plaatselijke bakker en een koffie voor de twee boodschappers van dienst en even later waren we terug op weg voor de resterende 540 kilometers. Dankzij de comfortabele zetels, de luchtvering en het nodige proviand in kast en frigo verliep de rit, met de nodige tussenstops, voorspoedig. Onderweg bestudeerde Luc de deelnemerslijst via het internet en werden de eerste strategieën uitgewisseld. In Krumlov kregen we spontaan hulp van een plaatselijke schone die voorstelde om haar met haar wagen te volgen. Zij navigeerde ons tot aan de plaatselijke kanoclub. Ondanks de bedrijvigheid in het clubhuis werden we gastvrij ontvangen. We kregen van de voorzitter meteen al een paar pinten per man van een halve liter (Luc kreeg telkens AA-bier omwille van een zekere weddenschap(?)). Later op de avond gaven wij ook wat flesjes Grimbergen terug als tegenprestatie, die we 's ochtends leeg naast de camper terugvonden. Een plaatselijke band zorgde voor de nodige sfeer en snel voelden wij ons op ons gemak. Men toonde ons een groot bord van 4 m² met de 10 moeilijkste passages van de marathon. Die werden een eerste keer uitvoerig bestudeerd. 's Anderendaags zou blijken dat de studie niet voldoende bleek. De later beruchte passage had immers twee mogelijke doorgangen. Een foto van het bord zou ons de volgende dag (helaas) nog erg van pas komen. 's Avonds bezochten we voor het eerst het pittoreske stadje. We waren het met ons vieren over eens: dit is een van de mooiste stadjes die we al gezien hebben: oude, prima gerestaureerde en alle pas geverfde(?) huisjes tegen elkaar gebouwd tegen de heuvels en rotsen, klooster, mooie gebouwen, kasteel met prachtige grote tuin en kleine en grotere bruggen over de erg kronkelende Moldaurivier. De rivier doorkruiste het drie kilometer brede stadje wel vier keer. Dit moesten we morgen bij daglicht nog eens komen bewonderen.

Dag 3

Vrijdag 13.10.2017 stond in het teken van verkenning van de laatste vier kilometer van de 30 á 40 meter brede rivier en van de laatste drie schuiven. Na de nodige logistiek werd de camper naar de parking nabij de finish gereden. Met de fietsen keerden we dan terug, de boten werden gecheckt, de peddels ingekort, helm, zwemvest... niets werd aan het toeval overgelaten. De eerste schuif, op zo'n drie kilometer van de finish was heftig maar werd succesrijk afgevaren. De tweede schuif was voor de R1 van Luc ook geen probleem. Maar dat het afdalen met een K2 langs de schuif niet de juiste optie was, toonden Stephan en Bart aan. Ondanks de manoeuvreer-technieken van beide ervaren peddelaars, botste de boot van voor en vanachter op onderwater liggende stenen. De K2 sloeg om en de vaarders verdwenen heel even uit het beeld in de golven van het frisse water. Op het gemaakte filmpje van de mislukte afdaling kon je wel een tiental keren "doemetoch" horen. Het was meer dan duidelijk dat mentalcoach Piet de volgende uren zijn werk zou hebben met de nodige peptalk en het opnieuw studeren van de schuiven op de foto van het beruchte bord. En zo geschiedde. Maar snel waren de K2-vaarders van de ongewilde douche bekomen en werd de strategie bijgesteld. Maar eerst herstelde perfectionist Bart de gehavende boot door de nodige verstevigingen aan te brengen met behulp van de gereedschapskist van Stephan. En Stephan keek en zag dat het goed kwam. Een tweede bezoek aan de stad stond op het programma. Overdag leek de stad nog mooier dan de avond voordien, met nog meer bewonderenswaardige details. We bezochten ook de kasteeltuin en we keken geïnteresseerd naar een voorwedstrijd, een afvallingswedstrijd van telkens 4 boten van alle mogelijke types. Het filmpje van de duik van gisteren werd wel honderd keer afgespeeld. De beelden werden uitvoerig en tot in detail geanalyseerd. De beelden gingen ook viral op het internet en met het nodige commentaar voorzien door vrienden op het thuisfront. Ook bij het avondeten voelde je nog enige zenuwachtigheid bij het team voor de dag van morgen en dit ondanks de geruststellende woorden van de mentalcoach. De volgende dag zou het inderdaad spannend worden.

Dag 4

Zaterdag 14.10.2017: "The big day". De dag van de waarheid. Vandaag moest en zou het gebeuren. Hiervoor kwamen we van zo ver. Dus om zes uur uit de veren. Verzorger Piet sprong op zijn fiets om 3 km verder, aan de andere kant van het stadje, brood te halen voor zijn vedetten. Bart maakte ondertussen zijn geheim papje van havermout, melk, banaan en peer klaar. De zakjes voor onderweg

werden gevuld met water en een soort witte poeder(?) De boten werden om half acht op de remork van de organisatie geladen. Perfectionist Bart dubbelcheckte nog even het vervoer van de boten en vol goede moed stapten de drie vaarders op de grote wedstrijd-bus van de organisatie die om 8 uur klaar stond. Nog een laatste groet aan Piet, die naar de start zou fietsen. Er werd afscheid genomen met de woorden: "zij die gaan sterven, groeten u". De busreis naar Vissibrod, het startpunt 36 km hogerop, verliep vlot. Anderhalf

uur voor de start waren de onzen al ter plaatse. Ook coach Piet was een uur voor de start aanwezig dankzij de e-bike van Stephan. Alles werd gedetailleerd nagezien: helm, zwemvest, spatdek met de daarbij horende bretellen (van de schoonvader van Stephan). De energierepen werden op het dek geplakt, de slangskes van de drankzakjes in de juiste positie, op mondhoogte, gestoken... een laatste banaan. Als Bart zegt dat hij klaar is dan mag je zeker zijn ... dan is alles gecheckt en nog eens gecheckt. Ons team was er klaar voor. Het moment van de waarheid brak spoedig aan. Er moest gevaren worden in drie groepen: K2, K1 en de rest, telkens met een tussenafstand van enkele

honderden meters. Honderden zenuwachtige boten namen de startposities in: de K2 lag bij de eerste groep, terwijl sluwe Luc zijn R1, al achteruit-varend, in polepositie manoeuvreerde in zijn derde groep. Klokslag 11u klonken de kanonskogels en zette de bende van honderden boten zich in beweging om de beste positie in te nemen voor de eerste gevaarlijke schuif op 1 km. Een adembenemend schouwspel van honderden boten met het nodige wapengekletter (lees: kletterende peddels en botsende boten met daarbij niet te verstane luidkeelse Tsjechische en internationale dialecten...). Gelukkig was er weinig uitval en was de rivier voldoende breed met een sterke stroming zodat het deelnemersveld zich snel verspreidde over de stroom. Bart en Stephan kozen ervoor om hun toch al gehavende K2 te sparen door de eerste schuif niet af te varen. Een kwestie van niet vroegtijdig de race te moeten verlaten. Met deze overdracht verloren ze natuurlijk kostbare tijd en plaatsen in de eindrangschikking. Het werd een prachtige marathon zeker toen de zon door het wolkende brak. Ondertussen werden er op 26 en op 10 km van de aankomst nog een start gegeven. Zo kleurde de rivier met een allegaartje van boten: K2, K1, R1, SUP (= Stand Up Peddels oftewel een surfplank met daarop een staande peddelaar ...idiot volgens ons... maar wie zijn wij om dat te zeggen), raftingboten en eigen gemaakte kisten in alle vormen en formaten alleen, of per 2, 4, 8, of zelfs 12, al dan niet verkleed als Vikings, piraten of ridders. Het was een zotte mengeling van meer dan 1200 mannen, vrouwen, meisjes en jongens al dan niet gemengd. Na een ietwat voorzichtige start kwamen onze vaarders stilaan op dreef en haalden Bart en Stephan in K2 en Luc in R1 vele snelle vertrekkers in. De dagelijkse trainingen van het afgelopen jaar met dikwijls afstanden van meer dan 10 km, begonnen hun vruchten af te werpen. De schuiven werden ditmaal feilloos genomen. De enige verplichte overdracht verliep volgens het boekje. Onderweg had de uitstekende organisatie ook nog een bevoorrading voorzien. PR-man Piet pendelde met de fiets tussen zijn steratleten, moedigde hen luidkeels aan, ook al hoorden zijn vaarders hem niet... ze waren waarschijnlijk te geconcentreerd. De filmpjes en foto's van onderweg moesten achteraf bewijzen dat hij zich van zijn taak als coach had gekweten. Het werd een prachtige tocht over de brede snelstromende en kronkelende rivier, met onderweg enkele mooie dorpjes en kastelen op de heuvels en in de bergen. Ondanks de overdracht, het soms in de rij aanschuiven bij de stuwen en schuiven was de gemiddelde snelheid bij aankomst in het zonnige feeëriek Krumlov bijna 15km/u met een topsnelheid van bijna 19km/u. Moe maar voldaan arriveerden de K2 van Stephan en Bart na 2u30 en Luc in R1 na 2u44. Ook de nazorg was organisatorisch meer dan in orde. Alle deelnemers kregen een bord goulashsoep met brood. Die was zo heet dat Stephan, als enige, zijn eerste plasticen bord pardoos op de serveertafel liet vallen. Alle omstaanders zaten onder de soep. Na zich honderd keer verontschuldigd te hebben in het Engels, dat nauwelijks verstaan werd door de Tsjechische vrijwilligers, kreeg hij een nieuwe portie. Zijn non-verbale communicatie, als zielige hongerige Belg, had gelukkig het nodige effect. Ook het bord met grote stukken fruit en koeken en een drankje werd door de massa gesmaakt. Een plaatselijk muziekbandje zorgde ondertussen voor de nodige sfeer. Met een 13de plaats voor Bart en Stephan en een 5de plaats voor Luc in hun respectievelijke categorie kon de mentalcoach / verzorger / masseur / broodbezorger Piet meer dan tevreden zijn. In de grote tent op een aangrenzende wei met souvenirstandjes en botenverkopers zou de prijsuitreiking plaatsvinden. Stephan had speciale achterste van een nelo-K1. Het was liefde op het eerste gezicht, op die boot welteverstaan echt iets voor hem. We trokken daarna terug naar het stadje om enkele grote pinten te nuttigen. Die hadden we wel verdiend meenden wij. Een laatste avondmaal moest de nodige "bodem" leggen voor de afterparty later op de avond. De Laatste Tsjechische Koruna's werden opgewerkt. Na nog enkele stevige halve liters (voor Luc steevast de AA-versie) konden we de harde muziek van de Tsjechen aan. Stephan verboederde even met enkele slecht Engels-sprekenden. Na een paar uurtjes was het lawaai van de harde muziek voor ons, veteranen, niet meer te harden (lees: daar zijn wij te oud voor geworden) en "genoten" wij in onze camper, enkele tientallen meters verderop, van hetzelfde geschreeuw. Met de nodige oordopjes, een lapje voor de ogen en een lach op ons gezicht vielen de we enkele keren uit bed om te wildplassen.... Hopelijk registreerden de vele camera's dit niet en bestaat er hier geen soort gas(ten)boete.

Dag 5

Zondag 15.10.2017: Onder een stralende zon, met de prachtige gele, bruine, rode en nog groene herfstkleuren in de natuur verliep de terugreis van 884 km vlekkeloos. We waren immers al heel wat dagen van onze vrouwkes gescheiden... en we gaven het niet toe dat we hen begonnen te missen (dit leest altijd goed in een Boegvaarderke). Onze koele chauffeur Stephan, hij was de enige die dit rijdende luxe appartement mocht besturen, stopte om de 2 uur om de benen heel even te strekken. Maar eens halfweg stond de neus recht naar huis. De vele kilometers op de luchtverende wielen waren nauwelijks voelbaar en we arriveerden in Pelt ... sorry nu nog Overpelt en Neerpelt tegen 8 uur 's avonds. De lachende vrouwkes ontvingen ons telkens weer met open armen en iedereen was weer gelukkig. We gaan van deze trip niet te veel reclame maken, anders wil volgend jaar iedereen mee. Of misschien toch wel ... op een honderdtal vaarders kijkt men hier immers niet. Ook nu weer hadden de afwezigen ongelijk. Er is weer een doel om volgend jaar voor te trainen. Dank aan Stephan als chauffeur voor het vervoer en de slaapgelegenheid en dank aan de vier reisgenoten voor deze eenvoudige, gezellige en vooral fijne kameraadschappelijke dagen samen. Meer moet een mens niet hebben om zich happy te voelen.

Categorie	Plaats	Naam	Totaaluitslag	Vaartijd
K2 HS 36 km	13	Bart Stalmans & Stephan Verhoeven	38	2u 30'30"
K1 HV 36 km	5	Luc Verduyckt	77	2u 44'04"